

Tózsér Árpád

Martin

Hommage à Heidegger

Versünk Martinja tulajdonképpen egy kakukk. Csalóköz magánvalójának kalitkájában lakik, madárszertani neve persze nem Martin, hanem egyszerűen csak „cuculus canorus”.

Martinnak őt a kalitka-numenon másik lakója, egy Martin nevű süketnéma hajléktalan férfi hívja, akinek egyébként mindenki s minden Martin. Martin a kő a feje alatt, Martin a nyárfa fölötté, sőt a gallyakból tákolt s kukákból dizájnolt kunyhóját is martinozza, saját használatra megoldva ezzel a *lét és létező* különbségének dilemmáját: számára minden tárgy, állat, ember *létező*, és ő azonos velük, tehát mindenki Martin. A *lét* maga nem érdeklí különösebben, s ha érdekelné, valószínűleg azt is Martinnak hívná.

Igen, ő csak ezt az egyetlen szót ismeri: *Martin*, de ezzel egészen bonyolult dolgokat is ki tud fejezni, például az autentikus lét-idő kérdését. Egyszer kihallgattam, amint kukázás közben a Martin-kukának azt fejtegette: az ő kakukk-Martinja nemcsak az ember-lét hosszát ismeri, hanem kakukkos óra-idő is egyben. Ő mindig a kakukkolások száma szerint fekszik és ébred, mi több, Martin még azt is kikukukkolja neki, hogy éppen milyen nap van.

Valójában persze Martin egyszavas, illetve néma *létében* mindez kábé így hangzott: *m-martin!martin? M-m-martin..., ma-a-r-tin?!martin!* és így tovább, a végtelenségig – törzshangok minden fekvésben.